

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: **P., s. r. o.**, so sídlom P., X. Bratislava, IČO: X., zastúpeného advokátskou kanceláriou: F., s. r. o., so sídlom G., X. Bratislava, IČO: X., proti povinnému: **S.**, nar. X., bytom B., X. Liptovský Hrádok, **o vymoženie 254,93 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 5Er/263/2006, o odvolaní a dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline zo dňa 19. júna 2013, č. k. 21CoE/14/2013-53 a o návrhu oprávneného na prerušenie dovolacieho konania, takto

r o z h o d o l :

- I.** Odvolacie konanie **z a s t a v u j e.**
- II.** Návrh oprávneného na prerušenie dovolacieho konania **z a m i e t a.**
- III.** Dovolanie oprávneného **o d m i e t a.**
- IV.** Povinnému náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania **n e p r i z n á v a.**

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Liptovský Mikuláš poveril súdneho exekútora, aby vykonal exekúciu na základe notárskej zápisnici č. N., N., N. spísanej dňa 27. novembra 2005 notárom JUDr. O., so sídlom v Partizánskom.

Okresný súd Liptovský Mikuláš uznesením zo dňa 20. júna 2012, č. k. 5Er/263/2006-29 rozhodol, že exekúcia je neprípustná a exekúciu zastavil. Oprávnenému uložil uhradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie vo výške 61,50 eur do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia. Oprávnenému náhradu trov exekúcie nepriznal.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že exekučným titulom v predmetnom exekučnom konaní je notárska zápisnica napísaná, na základe plnej moci, ktorú povinný udelil Mgr. T. v Zmluve o úvere č. 5580122 uzatvorenej medzi oprávneným a povinným dňa

04. júla 2005 (ďalej len „zmluva o úvere“). Mgr. T. v mene povinného uznal dlh voči oprávnenému v celkovej výške 365,56 eur. Notárska zápisnica zároveň obsahuje súhlas s jej vykonateľnosťou ako exekučného titulu. Uviedol, že v danom prípade povinný súhlasil s vykonateľnosťou notárskej zápisnice prostredníctvom splnomocneného zástupcu. Zmluvná voľnosť povinného pri „voľbe“ splnomocneného zástupcu bola zjavne obmedzená. Zástupcu povinného prakticky určil oprávnený, keď v predtlačenej forme zmluvy o úvere uviedol ako jediného zástupcu Mgr. T.. Povinný tak nemohol slobodne uzatvoriť dohodu o plnomocenstve s osobou ním zvolenou, ale musel sa podriadiť vôli oprávneného. Tým je spochybnený základný predpoklad pri udelení plnej moci, teda to, že splnomocnenec bude hájiť záujem povinného ako aj slobodná voľba pri výbere svojho splnomocnenca. Takýto právny úkon potom nemôže mať za následok vznik, zmenu alebo zánik práv alebo povinností. Na základe uvedeného mal súd prvého stupňa za to, že dohoda o plnomocenstve nebola platne uzavretá. Nakoľko z neplatne dojednanej dohody o plnomocenstve nevyplývajú žiadne právne účinky právneho úkonu v mene povinného, ani notárska zápisnica, v ktorej s jej vykonateľnosťou súhlasil zástupca, nemôže byť spôsobilým exekučným titulom. Plnomocenstvo je koncipované široko a všeobecne, konkrétnu výšku záväzku v čase uznania nebolo možné predpokladať. Povinný udeľoval plnú moc v čase podpisu zmluvy, v tom čase ešte reálne nemohol existovať žiadny dlh a povinný sa platne nemohol vzdať svojho práva uznať alebo neuznať prípadný dlh, ktorý by teoreticky mohol vzniknúť v budúcnosti. V danom prípade nedošlo k platnému uzavretiu dohody o plnomocenstve a zároveň bez vedomia povinného došlo k určaniu lehoty na plnenie dlhu a k súhlasu s vykonateľnosťou notárskej zápisnice. Vzhľadom na uvedené súd postupoval podľa § 57 ods. 1 písm. g/ a § 58 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) a exekúciu vyhlásil za neprípustnú a exekúciu zastavil.

O trovách exekúcie rozhodol podľa § 203 ods. 1 Exekučného poriadku a na ich náhradu zaviazal oprávneného, nakoľko procesne zaviniť, že sa exekúcia musela vyhlásiť za neprípustnú a zastaviť.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, na odvolanie oprávneného napadnutým uznesením uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil, návrh oprávneného na prerušenie konania zo dňa 26. júla 2012 zamietol a účastníkom konania náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia v celom rozsahu stotožnil s náležitým a presvedčivým odôvodnením napadnutého rozhodnutia a na zdôraznenie jeho správnosti a v súvislosti s odvolacími námietkami odvolateľa doplnil ďalšie dôvody. Uviedol, že poverenie súdneho exekútora vykonaním exekúcie nie je súdnym rozhodnutím. Tento úkon súdu teda nie je spôsobilý vykonať účinky právoplatného rozhodnutia o konkrétnej otázke a vytvoriť do budúcnosti prekážku veci rozhodnutej. Z § 58 ods. 1 Exekučného poriadku vyplýva povinnosť exekučného súdu v ktoromkoľvek štádiu konania exekúcie z úradnej povinnosti zisťovať, či sú alebo nie sú dané dôvody jej zastavenia podľa § 57 ods. 1, 2 Exekučného poriadku. Taktiež skutočnosť, že plnomocenstvo Mgr. T. posudzoval aj notár pri spisovaní exekučného titulu, nijako nelimituje exekučný súd v rozsahu jeho prieskumu. Okresný súd neprekročil svoju právomoc, keď posudzoval súvislosti udelenia plnomocenstva povinným pre Mgr. T.. Odvolací súd považoval za vecne správny záver súdu prvého stupňa o neakceptovateľnej kolízii záujmov Mgr. T. pri zastupovaní povinného v procese spísania notárskej zápisnice. V danej veci je nepochybné, že pri spísaní notárskej zápisnice Mgr. T. bol v kontakte výlučne s oprávneným, ktorý mu uhradil aj trovy právneho zastúpenia za daný úkon. Súd tento stav posúdil ako kolíziu na strane zástupcu, ktorá vo svojom dôsledku vylučuje platnosť takéhoto právneho úkonu. Na uvedenom závere nič nemení ani fakt, že na dotknutom spôsobe zastupovania sa v rámci všeobecných podmienok poskytnutia úveru dohodli oprávnený s povinným. Týmto dojednaním sa jednak obchádzajú kogentné ustanovenia, týkajúce sa zastupovania dvoch strán, ktorých záujmy navzájom kolidujú (§ 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 18 ods. 1 a § 21 písm. a/ zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii) a jednak dlžník sa v podstate vopred vzdal svojich práv. Uviedol, že absolútnu neplatnosť plnomocenstva spôsobuje aj to, že nebolo udelené slobodne. Zmluva o úvere bola vyhotovená formou predtlaču a rovnako aj v nej zakomponované plnomocenstvo, teda možno konštatovať, že povinný nemal možnosť prejaviť slobodnú vôľu pri výbere advokáta, ktorý by hájil výlučne len jeho záujmy. Pokiaľ je plnomocenstvo neplatným právnym úkonom, nemá žiadny vplyv na prejednávany prípad, že povinný toto plnomocensvo nevypovedal, nakoľko nemožno vypovedať niečo, čo je neplatné, a teda nespôsobuje predpokladané právne účinky. Odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa nepovažoval notársku zápisnicu za materiálne spôsobilý exekučný titul, čo predstavuje dôvod pre zastavenie exekúcie. Ďalej uviedol, že záver o nespôsobilosti a nevykonateľnosti notárskej zápisnice odvolací súd zakladá na vyhodnotení plnomocenstva ako absolútne neplatného právneho úkonu v zmysle § 37 ods. 1 a § 39 Občianskeho zákonníka, a nie na posúdení plnomocenstva ako neprijateľnej zmluvnej podmienky podľa noriem spotrebiteľského práva. Napokon odvolací súd dodal, že

oprávnenému nebola postupom exekučného súdu odňatá možnosť konať pred súdom. K návrhu oprávneného na prerušenie odvolacieho konania postupom podľa § 109 ods. 1 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) uviedol, že v danom prípade nepovažoval za potrebné prebiehajúce konanie prerušiť z dôvodu, že požiada Súdny dvor EÚ o rozhodnutie o predbežnej otázke výkladu primárneho a sekundárneho úniového práva tak, ako to požadoval oprávnený. K návrhu oprávneného na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p. uviedol, že súd v danom prípade nerozhodoval o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie postupom podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, ale rozhodoval o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a zároveň o zastavení exekúcie postupom podľa § 58 ods. 1 a § 57 ods. 1 Exekučného poriadku. Preto je tento návrh oprávneného bezpredmetný. Navyiac poukázal aj na § 36 ods. 5 Exekučného poriadku v zmysle ktorého exekučné konanie nie je možné prerušiť, ak osobitný zákon neustanovuje inak. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p., oprávnený v predmetnom konaní úspech nemal a ostatným účastníkom žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli.

Proti potvrdzujúcemu výroku uznesenia odvolacieho súdu podal oprávnený dovolanie, ktoré odôvodnil ustanovením § 241 ods. 2 písm. a/ a § 237 písm. a/ O. s. p., že súd rozhodol nad rámec zverenej právomoci, ustanovením § 237 písm. d/ O. s. p., že v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo, ustanovením § 237 písm. f/ O. s. p., že súd svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom, ustanovením § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ustanovením § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p., že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania a navrhol, aby dovolací súd rozhodol o odložení vykonateľnosti napadnutého uznesenia.

Podľa jeho názoru, exekučný súd nie je oprávnený skúmať materiálnu správnosť exekučného titulu – notárskej zápisnice. Vo veci je daná prekážka právoplatne rozhodnutej veci – o materiálnych a formálnych podmienkach vykonateľnosti exekučného titulu sa rozhodovalo v čase, keď už o nich bolo právoplatne rozhodnuté vydaním poverenia na vykonanie exekúcie. Odňatie možnosti pred súdom konať vyvodzoval zo skutočnosti, že súdy nevyzvali a ani inak nekomunikovali s oprávneným o jeho právnych a skutkových

návrhoch a že svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnili. Odňatie možnosti konať pred súdom videl aj v tom, že súdy oboch stupňov nevytýčili vo veci pojednávanie, aj keď tak v zmysle § 57 ods. 5 Exekučného poriadku boli povinné urobiť a že exekučný súd neumožnil oprávnenému viesť kontradiktórne súdne konanie.

Oprávnený navrhol, aby dovolací súd konanie prerušil podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a Súdnemu dvoru Európskej únie na základe čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie predložil prejudiciálne otázky, ktoré formuloval do dvoch bodov.

Oprávnený podal proti uzneseniu odvolacieho súdu vo výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, ktorým žiadal uvedené rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť tomuto súdu na ďalšie konanie.

Povinný a súdny exekútor sa k odvolaniu a dovolaniu oprávneného nevyjadrili.

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) najskôr skúmal, či sú dané procesné predpoklady, za splnenia ktorých môže konať o odvolaní oprávneného.

Oprávnený v procesnom postavení, v ktorom sa nachádza v preskúmvanej veci, bol už účastníkom konania vo viacerých iných, skutkovo a právne obdobných konaniach pred najvyšším súdom, v ktorých – tak, ako aj v tomto prípade – podal odvolanie proti rozhodnutiu krajského súdu; najvyšší súd konanie o jeho odvolaniach v týchto veciach zastavil (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu z 29. apríla 2013 sp. zn. 3OboE/1/2013, ako aj z 18. júna 2013 sp. zn. 3OboE/25/2013, z 10. marca 2014 sp. zn. 3OboE/74/2013, sp. zn. 3OboE/76/2014, z 19. novembra 2014 sp. zn. 3OboE/202/2014) s tým, že:

a) odvolaním možno napadnúť len rozhodnutie súdu prvého stupňa,

b) rozhodnutie krajského súdu, ktorým bol v odvolacom konaní zamietnutý návrh na prerušenie konania a ktorým bolo potvrdené odvolaním napadnuté rozhodnutie, nie je rozhodnutím krajského súdu ako súdu prvého stupňa (ale je rozhodnutím odvolacieho súdu),

c) najvyšší súd na rozhodnutie o odvolaní smerujúcom proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je funkčne príslušný (§ 9 ods. 1 a 2 O. s. p. a § 10 ods. 1 a 2 O. s. p.). Najvyšší súd na uvedené rozhodnutia v podrobnostiach poukazuje s tým, že aj v preskúmvanej veci sa stotožňuje s právnymi závermi v nich vyjadrenými.

Vzhľadom na to, že funkčná príslušnosť najvyššieho súdu na prejednanie odvolania oprávneného nie je daná, najvyšší súd konanie o odvolaní zastavil (§ 103 a § 104 ods. 1 O. s. p.).

II. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas oprávnený zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 veta druhá O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) skúmal, či je dôvodný jeho návrh na prerušenie dovolacieho konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

K podobnému návrhu oprávneného na prerušenie dovolacieho konania sa už najvyšší súd vyjadril vo viacerých iných, skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v procesnom postavení dovolateľa. Ako príklad uvádza najvyšší súd rozhodnutia zo 17. marca 2014 sp. zn. 3Oboer/108/2013, z 29. apríla 2014 sp. zn. 3Oboer/75/2013, z 19. júna 2014 sp. zn. 3Oboer/179/2013, z 15. júla 2014 sp. zn. 3Oboer/208/2013, z 29. júla 2014 sp. zn. 3Oboer/147/2013, z 29. júla 2014 sp. zn. 3Oboer/139/2013, z 21. júla 2014 sp. zn. 3Oboer/234/2013, na ktoré v podrobnostiach poukazuje s tým, že s právnymi závermi v nich vyjadrenými sa stotožňuje aj v preskúmvanej veci, pre účely ktorej opakuje, že Súdny dvor Európskej únie má právomoc vydať rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach, ktoré sa týkajú:

a) výkladu zmlúv;

b) platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Európskej únie. Pokiaľ ale procesný postup súdov vo veci, v ktorej sa navrhuje prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p., má podklad v aplikácii vnútroštátneho práva, nie je žiadny dôvod pre prerušenie konania. Z určujúceho hľadiska teda išlo zo strany súdov nižších stupňov o aplikáciu a interpretáciu vnútroštátnych právnych predpisov (Občianskeho zákonníka a Exekučného poriadku). Dovolací súd vzhľadom na to nedôvodný návrh na prerušenie konania zamietol.

III. V ďalšom dovolací súd bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) skúmal, či oprávneným podané dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. V prejednávanj veci dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu.

Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p., dovolateľom napadnuté uznesenie ale nevykazuje znaky žiadneho z nich. Dovolanie oprávneného preto podľa § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. prípustné nie je.

Oprávnený procesné vady konania v zmysle § 237 písm. b/, c/, e/ a g/ O. s. p. netvrdil a existencia týchto vád nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

K obsahovo rovnakým námietkam oprávneného, z ktorých vyvodzuje prípustnosť a opodstatnenosť jeho dovolania podaného v preskúmvanej veci, sa už najvyšší súd vyjadril vo viacerých iných, skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v procesnom postavení dovolateľa. Ako príklad uvádza najvyšší súd rozhodnutia z 29. apríla 2014 sp. zn. 3Oboer/75/2013, z 19. júna 2014 sp. zn. 3Oboer/179/2013, z 29. júla 2014 sp. zn. 3Oboer/147/2013, z 29. júla 2014 sp. zn. 3Oboer/139/2013 a zo 17. júna 2014 sp. zn. 3Oboer/165/2013 a konštatuje, že právne závery, ku ktorým dospel v týchto rozhodnutiach, sú plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci.

V rozhodnutiach uvedených v predchádzajúcom odseku najvyšší súd konštatoval, že:

1. prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu (§ 237 písm. a/ O. s. p.) je daná, iba ak súd rozhodol vo veci, o ktorej nemal rozhodnúť; rozhodovanie súdov v exekučných veciach ale vyplýva priamo zo zákona (viď napríklad § 29, § 38 ods. 3 a § 44 ods. 1 Exekučného poriadku),
2. vydanie poverenia na vykonanie exekúcie nie je rozhodnutím o veci samej a preto nezakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci v zmysle v § 237 písm. d/ O. s. p. (viď aj rozhodnutie najvyššieho súdu z 01. februára 2012 sp. zn. 5Cdo/205/2011 a tiež Ústavného súdu Slovenskej republiky z 13. júna 2012 sp. zn. III. ÚS 254/2012),
3. ustanovenie § 237 písm. e/ O. s. p. dopadá iba na prípady, kedy súd prejednal a meritórne rozhodol vec, hoci nebola splnená jedna z procesných podmienok konania – nebol podaný (žiadny) návrh na začatie konania vo veci, ktorá nemôže začať bez návrhu; v danom prípade ale bol podaný návrh na vykonanie exekúcie,
4. exekúciu možno vykonať aj na podklade notárskej zápisnice, ktorá má náležitosti uvedené v § 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku; ak tieto náležitosti nemá, nejde o vykonateľný exekučný titul. Ak je za exekučný titul označená notárska zápisnica, je exekučný súd povinný skúmať, či na jej podklade možno vykonať exekúciu (porovnaj

- obdobne R 58/1997). Pokiaľ notárska zápisnica nie je vykonateľný exekučný titul, je exekúcia neprípustná, čo je dôvod na zastavenie exekučného konania (I. ÚS 151/2011 a I. ÚS 155/2011). Najdôležitejšou náležitosťou notárskej zápisnice ako exekučného titulu je súhlas povinnej osoby s vykonateľnosťou notárskej zápisnice. Ak niekto ako zástupca vysloví za povinnú osobu takýto súhlas napriek tomu, že nie je oprávnený za ňu konať, nejde o súhlas povinnej osoby. Zastupovať iného nemôže ten, záujmy ktorého sú v rozpore so záujmami zastúpeného (§ 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka) – o taký prípad ide tiež vtedy, keď určitý nebankový subjekt má vopred vytypovaného „zástupcu“ druhej zmluvnej strany, následné úkony ktorého sledujú nie záujmy ním zastupovanej zmluvnej strany, ale záujmy nebankového subjektu. Dohoda o zastúpení je v tomto prípade neplatná (§ 39 Občianskeho zákonníka), preto je absolútne neplatný aj Mgr. T. udelený „súhlas“ s vykonateľnosťou notárskej zápisnice, v dôsledku čoho chýba podstatná náležitosť jej materiálnej vykonateľnosti (§ 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku),
5. ak sa exekúcia navrhuje na podklade notárskej zápisnice, ktorá nemá náležitosti vykonateľného exekučného titulu (§ 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku), ide o dôvod so zreteľom, na ktorý treba žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnuť (prípadne, ak táto okolnosť vyjde najavo až po poverení súdneho exekútora, exekučné konanie zastaviť),
  6. nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., ak súd pri skúmaní, či je exekučný titul vykonateľný (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), vychádza z tvrdení oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu a nevykonáva dokazovanie (ako procesnú činnosť súdu osobitne upravenú v ustanoveniach § 122 až § 124 O. s. p.), lebo je postačujúce, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu,
  7. nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., ak súd oboznamovanie s obsahom listín, ktoré je zamerané na posúdenie, či k návrhu na vykonanie pripojený exekučný titul je formálne aj materiálne vykonateľný, nevykonával na pojednávaní a za prítomnosti oprávneného a povinného; obdobne – teda aj bez nariadenia pojednávania, vykonania dokazovania a osobnej účasti oprávneného – môže exekučný súd dospieť k tomuto záveru aj pri riešení identickej otázky (vykonateľnosti exekučného titulu) v neskorších štádiách exekučného konania,
  8. ak exekučný súd pri preskúmaní exekučného titulu vychádza z iných dôkazov než tých, ktoré sú výslovne uvedené v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (exekučný titul, návrh na vykonanie exekúcie a žiadosť o vydanie poverenia) a na tomto základe posúdi

exekučný titul v neprospech oprávneného, je povinný dať mu možnosť vyjadriť sa k podkladom svojho preskúmania. Pre udržateľnosť napadnutého postupu a uznesení však postačuje, aby bola zásada kontradiktórnosti dodržaná v konaní ako celku (pozri aj stanovisko Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PLz. ÚS 1/2014 prijaté na neverejnom zasadnutí pléna dňa 07. mája 2014).

Tieto právne závery (viď bod 1. až 8.) zastáva najvyšší súd aj v preskúmvanej veci. Osobitne k námietke oprávneného, že súdy oboch stupňov nevytýčili vo veci ústne pojednávanie, aj keď podľa zákona tak boli povinné urobiť, najvyšší súd konštatuje, že tak ako správne poznamenal oprávnený, zákonom č. 230/2012 Z. z. účinným od 09. augusta 2012 (zákon bol účinný do 31. decembra 2012) bol novelizovaný Exekučný poriadok, ktorý ustanovenie § 57 Exekučného poriadku doplnil o ods. 5, v zmysle ktorého súd nariadi pojednávanie, ak rozhoduje podľa § 57 ods. 1 písm. g/ a k/ Exekučného poriadku. Ustanovenie § 57 ods. 5 Exekučného poriadku bolo 01. januárom 2013 zrušené. Dovolateľ namietal, že pokiaľ súd prvého stupňa v danom prípade vyhlásil exekúciu za neprípustnú, mal postupovať podľa uvedeného ustanovenia. Tvrdenie dovolateľa však nie je dôvodné, nakoľko súd prvého stupňa v danom prípade exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil uznesením zo dňa 20. júna 2012. Z uvedeného je zrejmé, že súdu prvého stupňa v danom prípade zo zákona nevyplývala povinnosť nariadiť pojednávanie, nakoľko uvedený zákon nadobudol účinnosť až 09. augusta 2012, preto súd prvého stupňa nepochybil, keď pojednávanie nenariadil. Odvolací súd v danom prípade postupoval v súlade s ustanovením § 214 ods. 2 O. s. p., ak o odvolaní oprávneného rozhodol bez nariadenia pojednávania. V danej veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie v zmysle § 214 ods. 1 O. s. p. a rovnako nebol splnený ani jeden z ostatných dôvodov (§ 214 ods. 1 písm. b/, c/ a d/ O. s. p.), pre ktoré predseda senátu odvolacieho súdu musí vždy nariadiť pojednávanie. Z uvedeného vyplýva, že nariadenie pojednávania bolo v danom prípade na úvahe odvolacieho súdu.

Dovolateľom namietaná neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení súdov, nepreskúmateľnosť ich rozhodnutí (R 111/1998 a tiež III. ÚS 551/2012) a nesprávnosť právneho posúdenia, na ktorých tieto rozhodnutia spočívajú (R 54/2012), nie sú vady konania v zmysle § 237 O. s. p. a prípustnosť dovolania nezakladajú.

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesných väd konania tvrdených dovolateľom, nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 O. s. p.

a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva z § 239 O. s. p., najvyšší súd odmietol procesne neprípustné dovolanie oprávneného podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

IV. Oprávnený z procesného hľadiska zaviniť, že sa konanie o jeho odvolaní muselo zastaviť a vznikla mu povinnosť nahradiť povinnému trovy tohto konania (§ 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 146 ods. 2 O. s. p.). V konaní o jeho dovolaní vzniklo procesne úspešnému povinnému právo na náhradu trov konania proti oprávnenému, ktorý úspech v dovolacom konaní nemal (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky nepriznal povinnému náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania, pretože nepodal návrh na ich priznanie (§ 151 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 30. septembra 2015

JUDr. Katarína Pramuková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: K.